

Čís. 12224.

Spoluvlastník ideální části nemovitosti jest oprávněn k rekursu do usnesení, jímž byl na jiný spoluvlastnický podíl bez ohledu na ostatní podílníky povolen knihovní vklad výměny.

Spoluvlastník není oprávněn samostatně a bez ohledu na ostatní spoluvlastníky zatížit společnou nemovitost doživotní výměnou.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1932, R II 485/32.)

K n i h o v n í s o u d povolil na spoluvlastnictví Františky S-ové ke třem čtvrtinám při čtvrtláně čís. 6. vklad práva doživotní bezplatné výměny pro Ladislava L-a. R e k u r s n í s o u d k rekursu ostatních spoluvlastníků knihovní žádost zamítl. D ů v o d y: Spoluvlastníci ideální části nemovitosti jsou sice oprávněni se svým spoluvlastnictvím samostatně nakládati, avšak ohledně držby a správy nemovitosti jsou omezeni předpisy § 833 a násl. obč. zák. a nejsou zejména oprávněni samostatně a bez ohledu na ostatní podílníky zatížit společnou nemovitost služebností bytu, o kterou jde v tomto případě a kterou lze podle § 12 kn. zák. zajistiti a obmeziti jen na fysicky přesně vymezené části domu, nikoliv však na ideální spoluvlastnictví ostatních podílníků. Tak má se věc i ve příčině ostatní části výměny, zejména, pokud jde o výhradné užívání pozemků. Ve příčině topiva není ani uvedeno, kdo je má výměnkáři dodávati, a zda povinní s tím souhlasí, což jest tím neurčitější, že podle odstavce III. smlouvy má Ladislav L. nastoupiti v užívání výměnických práv až po smrti Františky S-ové. Pro vyřízení knihovního návrhu rozhodným jest podle § 94 knih. zák. knihovní stav v době podání návrhu. (Viz i rozhodnutí čís. 2184 sb. n. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud vyslovil arcí v rozhodnutí čís. 7265 sb. n. s., jehož se dovolává i dovolací rekurs a jež se týkalo obdobného případu, jako jest tento, že se knihovní soud nemůže zabývati s otázkou, zda se výměna, zřízená na spoluvlastnický podíl bude dotýkati také práv jiného spoluvlastníka, nýbrž, že se druhý spoluvlastník může opřítí pořadem práva porušování práv co do svého spoluvlastnického podílu, není však oprávněn k rekursu do usnesení, jímž byl povolen knihovní vklad výměny. Uváživ však v případě, o který jde nyní, znovu všechny otázky, řešené v onom rozhodnutí, nemůže nejvyšší soud setrvati na svém tehdejším stanovisku. To se týká především otázky, zda jest spoluvlastník ideální části nemovitosti v takovém případě oprávněn k rekursu do usnesení, jímž byl na jiný spoluvlastnický podíl bez ohledu na ostatní podílníky povolen knihovní vklad výměny. Řízení ve věcech knihovních jest řízením nesporným a platí tudíž pro ně nyní předpis § 37 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., že k rekursu jest oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením. V souzeném případě jest v této příčině ještě přihlédnouti k § 123 knih. zák., jenž stanoví,

kteře osoby mají býti uvědoměny o vyřizení knihovněch návrhů. Nejvyšší soud nepochybuje, že k těmto osobám patřili i Josef S. a společníci jako spoluvlastníci jedné ideelní čtvrtiny nemovitostí, na jichž ostatní tři ideelní čtvrtiny byla zřizena výměna, neboť vkladem této výměny, kterou zřídila Františka S-ová jako spoluvlastnice ke 3/4 nemovitostí ve prospěch Ladislava L-a, — poskytnuvši mu výhradně užívání t. zv. výměnického bytu, dvou komor, chlěva a půdy, dále užívání studny a výhradně užívání několika pozemků a zatíživši touto výměnou samostatně a bez ohledu na ostatní podílníky společné nemovitosti, — byli beze sporu ostatní spoluvlastníci dotčeni ve svých knihovněch právech, pokládali se proto usnesením knihovněho soudu právem za zkráceny a byli tudíž oprávněni k rekursu do usnesení, jímž byl povolen knihovně vklad výměny. Není tudíž správným stěžovatelčín názor, že měl rekursní soud rekurs spoluvlastníků do usnesení knihovněho soudu odmítnouti.

Ve věci samé rozhodl rekursní soud správně, vyhověv rekursu spoluvlastníků a zamítнув knihovně žádost Františky S-ové o vklad práva doživotní bezplatně výměny ve prospěch Ladislava L. na 3/4 společných nemovitostí, a stačí stěžovatelku odkázati na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež se úplně shoduje se zdejšíím rozhodnutím čís. 2184 sb. n. s., jež pokládá nejvyšší soud za správné přes opačný názor, vyslovený ve zmíněném již rozhodnutí čís. 7265 sb. n. s.

Čís. 12225.

Služebně poměry železničňích zaměstnanců.

Rozhodování (judikování) o nárocích, týkajících se nesprávné výměry nebo výplaty služebněch příjmů, upravených podle vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., bylo stejně jako u státních zaměstnanců přikázáno úřadům v něm vyjmenovaným jako úřadům správním.

Nápravy proti rozhodnutí těchto správních úřadů lze se domáhati pořadem práva za podmínek zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n. Nebyla-li žaloba podána v devadesátidenní lhůtě podle § 2 (1) zák. čís. 217/25, jest ji zamítnouti.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1932, Rv II 311/31.)

Výměrem ředitelství státních drah v Brně ze dne 19. února 1929, čís. 16/64-I-29 byl žalobce, technický koncipista, stabilisován s platností a s finančňím účinkem od 1. ledna 1926 v IX. služebně třídě s pořadím od 1. července 1924. Po převodu do nových platů podle vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n. bylo mu přiznáno druhé (zvýšené) adjutum, k termínu od 1. července 1926 pak stupeň služebněho a) 6 platové stupnice (14.000 Kč). Ministerstvo železnic pak výnosem ze dne 12. března 1929 čís. 12.243 Pers 2/1929 zrušilo výměř ředitelství státních drah v Brně ze dne 19. února 1929, čís. 16/64-I-29, jímž byla žalobci přiznána stabilisace k 1. lednu 1926 a nařídilo ředitelství státních drah v Brně, by žalobce ustanovilo úředníkem podle platných předpisů vlády. nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n.